

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 151.

49de Møde.

Torsdagen den 18de April.

(Forts.)

Besvarelse (fortsat): Det er mig aldeles ubekendt, og jeg vilde derved være kommen i et aldeles falsk Forhold til disse Handlende eller rettere til det høitærede Thing, dersom jeg var optraadt her og havde yttret, at jeg ifølge Anmodning af Handlende her i Byen var fremkommen med en Interpellation om Licitationer, og jeg derimod havde vidst, at disse Handlende vilde egentlig ikke have Licitationer, men Andeel i Leverancerne. Forsaavidt der var stillet et Andragende til mig om, at disse Handlende vilde have Andeel i Leverancerne, da kan jeg forsikre det ærede Thing, — og jeg haaber, at jeg i denne Henseende vil finde Tiltro, — at det aldrig kunde være faldet mig ind at fremkomme med en Interpellation om, at alle disse Handlende skulde paa denne Maade faae Andeel i Leverancerne. Vilde man derimod sige, at de ønskede Andeel i Leverancerne, forsaavidt de kunne faae den gennem Licitation, saa er jeg aldeles enig deri. Men det er ogsaa kun derom, at Spørgsmaalet dreier sig. Det er kun deres Forlangende at faae Andeel i Leverancerne, forsaavidt de kunne levere det Forlangte til billige Priser, til de Betingelser, den høitærede Krigsminister opstiller, forsaavidt der ikke findes nogen Anden, der er istand til at gaae ind paa det Leverancerens Omfang, som fordres, og dette er synes mig et aldeles retfærdigt Forlangende. Det gaaer ingenkunde ud paa, at de vilde have Andeel i selve Leverancerne, men at de, forsaavidt det er muligt, ønske at kunne deeltage i Licitationen. Forsaavidt den høitærede Krigsminister har formeent, at jeg har fremsat eet Spørgsmaal offentligt, og har havt et andet in mente, da maa jeg tillade mig i denne Henseende at bemærke, at det er en Forudsæt-

ning, som er fremsat af den høitærede Krigsminister, uden at jeg troer, at der enten i selve Spørgsmaalet eller i det, jeg har tilladt mig at yttre, er den mindste Anledning for den høitærede Krigsminister til at gaae ud fra en saadan Forudsætning. Overhovedet troer jeg ikke, at det saaledes gaaer an, at den høitærede Krigsminister, naar en Interpellation stilles til ham, da vil gaae ud paa at udfinde de Motiver, som kunne ligge til Grund for den, og gaae ud paa, at, naar en Taler har spurgt om Licitationer, da har han ikke meent Licitationer, men meent Statskassens Interesser idethelse. Dette troer jeg ikke kan stemme med de almindeligt vedtagne Maader, hvorpaa Sligt forhandles. Forsaavidt den høitærede Krigsminister derefter ikke er bleven staaende derved, men endogsaar har yttret, at, forsaavidt det høitærede Thing ikke fandt sig tilfredsstillet med de Dplysninger, som den høitærede Krigsminister har givet, da stod det det høitærede Thing frit at anvende § 50 af Grundloven, ifølge hvilken der kan nedsættes Commissioner til at undersøge almeenvigtige Gjenstande, og, forsaavidt den høitærede Krigsminister tillige har yttret, at han i saadanne Tilfælde — idetmindste har jeg opfattet hans Mening paa den Maade — vilde fratræde. . . (Krigsministeren: Det har jeg ikke sagt et Ord om!) . . . Saa gjør det mig ondt, at jeg har misforstaaet den høitærede Krigsminister. Saameget er imidlertid vist, at den høitærede Krigsminister har henvist til § 50, paa en Maade, hvorpaa Thinget kunde faae nærmere Dplysninger om disse Forhold, forsaavidt det ikke var tilfredsstillet med, hvad Ministeren havde yttret. I den Henseende skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan see, hvorledes en saadan Commission her skulde kunne komme til Anvendelse i Anledning af en Forespørgsel om, hvorvidt Krigsministeren havde afholdt Licitation eller ikke, og om